

Arrest

nr. 184 586 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 januari 2016 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 11 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 juli 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meer dan 18 jaar uit is, aangezien na leeftijdsonderzoek een leeftijd van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is.

1.3. Op 2 maart 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 2 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/01/2016

Overdracht CGVS: 10/08/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

In het kader van een onderzoek van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 18 januari 2017 van 10.00 uur tot 11.55 uur een gehoor in het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB). U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Mter Ahmadzadah was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Char Qala (district Qarghayi, provincie Laghman) afkomstig te zijn. U bent van Pashtounse origine. U ging naar school en maakte de zevende graad af net voor u Afghanistan diende te verlaten. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

Uw vader werkte voor de Afghaanse politie en was het hoofd van het provinciale Criminal Investigation Department (CID). Op 7/11/1393 (komt overeen met 29 januari 2015) was hij aanwezig op de begrafenisplechtigheid van enkele politiemannen die die ochtend om het leven gekomen waren. Tijdens de ceremonie gebeurde een zelfmoordaanslag waarbij heel wat burgers en politiemensen het leven lieten. Uw vader geraakte gewond en werd naar een hospitaal in Kabul overgebracht. Zestien dagen later is hij daar alsnog aan zijn verwondingen bezweken. U merkt op dat uw vader voor de aanslag al een dreigbrief van de Taliban ontving.

Op 13/3/1394 (3 juni 2015) heeft het National Directorate of Security (NDS) vier Talibanleden gearresteerd die zinnens waren een zelfmoordaanslag te plegen. Een dag later werd ook H. Q., een lesgever uit uw school te Mendrawur, door het NDS opgepakt. Naar verluidt had hij met de vier Talibs samengezworen. Een maand later, meer bepaald op 12/4/1394 (3 juli 2015), ontving u een dreigbrief van de Taliban. Daarin werd geschreven dat u verantwoordelijk werd geacht voor de arrestatie van H. Q., een van hun medestanders. Zes dagen na ontvangst van deze brief hebben twee gewapende Talibs getracht u te ontvoeren. U kon aan hen ontsnappen en ging naar huis. U verbleef daar nog ongeveer een week alvorens Afghanistan te verlaten. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovakije, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Alles samen was u een maand onderweg. Op 11 januari 2016, een tiental dagen na uw aankomst in België, ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

Omdat gemeend werd dat door uw persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad werd (er werden twee processen-verbaal tegen u opgesteld), werd u op 15 november 2016 ter beschikking van de Regering gesteld en overgebracht naar het CIB.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban geviséerd wordt. Zij menen dat u voor de autoriteiten spioneerde. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument, twee certificaten in verband met opleidingen die uw vader N. M. zou hebben gevolgd, vijf medische documenten van een hospitaal, achtentwintig foto's (van uw vader, van uzelf, van iemand van de politie), twee dreigbrieven van de Taliban, een bevestigingsbrief van de ouderen van de regio en de enveloppe waarmee de documenten verstuurd werden. U overhandigt ook een USB-stick met daarop filmpjes en foto's van uw vader en van uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 15 juli 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een twee jaar een goede schatting is. Dat u zeventien jaar oud zou zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts maakt u het niet aannemelijk dat u en uw familie problemen met de Taliban hebben gekend. Wat betreft het beweerde profiel van uw vader, namelijk dat van hoofd van het provinciale CID, dient te worden opgemerkt dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Gevraagd hoelang uw vader deze functie al uitoefende, zegt en bevestigt u nog eens dat hij dit zesendertig jaar lang deed (CGVS,

p.5). Als het CGVS opmerkt dat het onmogelijk is dat iemand dergelijke positie dusdanig lang bekleedt, zegt u dat hij eerst tien jaar in Jalalabad was maar dat u niet weet wat hij daar deed (CGVS, p.5). Over eventuele eerdere posities binnen de politionele eenheden zegt u niets te weten (CGVS, p.8). Wanneer hij dan als hoofd van het CID in Laghman zou zijn beginnen werken, kan u niet zeggen (CGVS, p.5). Over de inhoud van deze functie blijkt u bovendien bijzonder weinig af te weten. U stelt louter te weten dat uw vader mensen arresteerde en ze vragen stelde (CGVS, p.5). Dit is bijzonder vaag en algemeen. Verder heeft u geen idee met welke overheidsfunctionarissen hij zoal samenwerkte (CGVS, p.7), kent u geen van zijn directe collega's bij naam (CGVS, p.8) en zijn namen van andere hooggeplaatste politiemensen in het district of de provincie u niet bekend (CGVS, p.8). Gevraagd of u zich een belangwekkend onderzoek van uw vader kan herinneren, blijkt dit niet het geval (CGVS, p.7). Zoals het CGVS tijdens het gehoor al opmerkte, pakken lokale autoriteiten nochtans graag uit met vangsten van bijvoorbeeld wapens, drugs of de arrestatie van personen die bij dergelijke activiteiten betrokken waren. Verder meent u dat uw vader behalve naar zijn kantoor en Jalalabad nergens heen ging (CGVS, p.7), wat weinig waarschijnlijk is voor een politiemans die verantwoordelijkheid draagt voor de hele provincie Laghman. Het is niet aannemelijk dat de zoon van iemand in dergelijke functie daar zo weinig van af zou weten.

Bovendien heeft het CGVS u tijdens het gehoor al geconfronteerd met informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Het betreft meer bepaald verschillende bronnen die bevestigen dat het hoofd van het CID op 29 januari 2015 bij deze aanslag om het leven kwam maar die aangeeft dat de naam van deze persoon niet N. M. is (volgens uw verklaringen de naam van uw vader) maar Col. K. R. N. Blijkbaar heeft ook u deze info intussen gelezen want al bij het begin van het gehoor verklaart u dat deze N. tot de doden behoorde, waarna u zich in allerlei bochten wringt om het CGVS ervan te overtuigen dat K. R. N. niet het "hoofd" van CID is. U stelt eerst dat hij voor uw vader werkte (CGVS, p.6), vervolgens verklaart u dat N. met drugsdelicten bezig was, waarna u zegt dat hij een hogere functie dan uw vader bekleedde en niet de chef maar de "directeur" van het CID van Laghman was (CGVS, p.6). Dergelijke weinig consistente verklaringen overtuigen niet, te meer een bron aangeeft dat K. R. N. "chief" van dit departement was en er nergens sprake is van het feit dat uw vader N. M., volgens u de echte "chef", zwaargewond geraakte ten gevolge deze zelfmoordaanslag. Bovendien zal ook u moeten toegeven dat het semantische verschil tussen een chef en een directeur -beide termen worden door de bronnen gebruikt als over de dood van N. bericht wordt- op zijn zachtst uitgedrukt klein is.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw beweerde problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Zo zegt u dat u op 3 juli 2015 een dreigbrief ontving en dat u nauwelijks twee weken later Afghanistan verliet. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u, na een reis die volgens u één maand duurde (verklaring DVZ d.d. 28 juli 2016, punt 31), pas op 1 januari 2016 in België zou zijn aangekomen.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat uw relaas bedrieglijk is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen deze appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw taskara is geen betrouwbaar document, te meer dit document uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid dient te bevestigen. De certificaten en de medische documenten die N. M. zouden toebehoren tonen nog niet aan dat Noor Mohammad effectief uw vader is of het vermoorde hoofd van het CID in Laghman zou zijn. De foto's en filmpjes herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Deze zeggen niets over de identiteit van de personen die er op te zien zijn, noch bewijzen deze dat de gewonde man uw vader is. Alleszins bestaat er geen foto waarop u samen met deze persoon te zien bent (CGVS, p.2, 3, 9). De dreigbrieven en de bevestigingsbrief betreffen documenten die uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts

uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een alleenstaande volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U verklaarde tot het achtste jaar naar school te zijn gegaan (verklaring DVZ van 28 juli 2016, vraag 11). Echter, gezien uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw leeftijd, mag worden verondersteld dat u langer school liep dan u wenst toe te geven. Mogelijks heeft u dus uw middelbaar onderwijs afgemaakt. U spreekt Pashtou maar bent ook het Dari enigszins machtig (CGVS, p.5). Verder merkt het CGVS op dat u geen duidelijk zicht heeft geboden op uw werkelijke identiteit en achtergrond, wat een objectieve beoordeling van uw situatie bemoeilijkt. Wat betreft uw beweerde identiteit, dient te worden gewezen op volgende opmerkelijke vaststelling. U verklaart dat u uw familie contacteerde via het telefoonnummer van uw buurman S. De sociale netwerksite linkt dit nummer aan het profiel van S. H. A. Via dit profiel kon het CGVS achterhalen dat u zelf twee Facebookaccounts heeft, beiden onder de naam A. H. Te zien is hoe u deze naam al lang voor uw komst naar België gebruikte, wat dus doet vermoeden dat niet S. R. maar A. H. uw echte naam is en dat u wel meer zaken te verbergen heeft. Zo beweert u geen broers te hebben, terwijl de bij het dossier gevoegde informatie aantoont dat uw oudere broer Sa. H. in Duitsland verblijft. Sa. postte ook foto's van S., wat doet vermoeden dat deze eveneens een van uw broers is. Dat u zelfs liegt over uw familie en over het feit of u al dan niet broers heeft, is typerend voor het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Aldus biedt u ook geen zicht op het familiaal netwerk dat u meer dan waarschijnlijk nog in Afghanistan heeft. Voorts wijst het CGVS op het feit dat bijzonder veel van uw sociale media vrienden in Kabul lijken te wonen. Mogelijks betekent dit dat u zelf ook een tijdlang in de hoofdstad heeft vertoefd. Opmerkelijk is alleszins dat iemand uit Qarghayi de wijk Makrorayan in Kabul "likt". Wat er ook van zij, er kan worden vermoed dat bevriende mensen van de H. clan, eventuele familieleden of kennissen in Kabul u bij een eventuele hervestiging aldaar minstens tijdelijk kunnen opvangen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“schending artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (“Vluchtelingenconventie”) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Hij betoogt in een eerste onderdeel, wat de vluchtelingenstatus betreft, dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen. Hij steunt zijn asielaanvraag met de UNHCR's *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 en stelt dat de activiteit van zijn vader, met name zijn functie bij het *Criminal Investigation Department* (CID), een belangrijk materieel feit is. Ook uit het EASO rapport *COI: Afghanistan Security Situation Report* van januari 2016 blijkt dat de Taliban zeer actief zijn in verzoekers regio, waarbij zelfs wordt gesteld dat burgers opzettelijk geïntermitterd kunnen worden.

Verzoeker stelt nog dat het leeftijdsonderzoek geen bewijs is dat verzoeker zich moedwillig als minderjarige heeft opgegeven en vraagt om rekening te houden met het feit dat het Afghaanse systeem van de burgerlijke stand niet waterdicht is. Hij merkt op dat in Afghanistan geen verplichting bestaat om onmiddellijk een geboorte te melden en dat er in 2015 een algemene toename was van niet-begeleide minderjarige asielzoekers in EU-lidstaten.

Verzoeker verwijst naar zijn uitgebreide verklaringen over zijn vader die een belangrijke functie uitoefende bij het CID en is van mening dat deze verklaringen op erg subjectieve wijze en strikt werden beoordeeld. Hij meent dat er voldoende elementen zijn om vast te stellen dat verzoeker weldegelijk de waarheid heeft verteld omtrent het profiel van zijn vader, rekening houdende met zijn profiel van jongeman die niet hooggeschoold is en die recentelijk nog in een dorp leefde (CGVS-gehoorverslag, stuk , p. 5-6). Hij vermeldde op vrij spontane wijze een collega van zijn vader, genaamd K.R.N., wat het profiel van zijn vader bevestigt en aantoonde dat zijn verklaringen oprecht en geloofwaardig zijn. De motivering dat verzoeker deze informatie zou hebben gelezen omdat hij al bij het begin van het CGVS-interview verklaarde dat N. tot de doden behoorde is op niets gesteund. Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat zijn vader een andere functie uitoefende dan de heer K.R.N. die het hoofd was van het CID en die op 29 januari 2015 bij de aanslag om het leven kwam. Verzoeker gaf informatie over de twee functies, zelfs over de salarissen, zodat hij tijdens het CGVS-interview precieze informatie aanreikte, gelet op zijn profiel. Hij stelt dat een bron aangeeft dat K.R.N. *chief* van het CID was en het feit dat verzoekers vader nergens wordt vermeld, betekent niet dat verzoekers relaas ongelooftwaardig is, waarbij hij ook verwijst naar persberichten over de aanslag van 29 januari 2015 (verzoekschrift, stuk 2-4). Hij benadrukt dat hij eveneens gedetailleerde informatie gaf over de dag van de zelfmoordaanslag en over de begrafenisplechtigheid van de heer S.A. (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5-6). Hij meent dat zijn verklaringen bij aanvang van de asielpprocedure en tijdens het CGVS-interview consistent zijn. Hij heeft tal van documenten voorgelegd, waaronder certificaten en medische documenten van zijn vader die het profiel van zijn vader bevestigen en die verder dienen te worden onderzocht. Uit al het voorgaande besluit verzoeker dat het onredelijk is om op basis van de motieven in de bestreden beslissing tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen te komen, minstens had verzoeker het voordeel van de twijfel te worden gegeven. Hij heeft immers zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden en heeft duidelijk aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In een tweede onderdeel, wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoeker aan dat zijn regio van herkomst bijzonder onveilig gebied is en dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gemotiveerd dat verzoeker zich redelijkerwijs in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Hij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met alle elementen en persoonlijke omstandigheden. Hij gaat op algemene wijze in op de redelijkheid van dit vestigingsalternatief. Verder betoogt hij dat hij het middelbaar onderwijs niet heeft afgerond, dat hij nooit heeft gewerkt en dat hij inderdaad Pashtou spreekt en een beetje Dari. Verzoeker betwist dat hij een gewillig familie- of vriendennetwerk heeft, ontkent dat hij broers zou hebben, maar bevestigt wel dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn facebookpagina betreft (Landeninformatie, stuk 17, nr. 2 en 6). Hij betwist echter dat hij zijn eigen naam gebruikt voor zijn facebookprofiel en ontkent dat de facebookpagina's die

tevens werden toegevoegd deze van zijn broers zijn. Ook al heeft verzoeker veel facebookvrienden die in Kabul lijken te wonen, toch betekent dit niet dat verzoeker een tijdlang in de hoofdstad heeft gewoond. Hij stelt dat hij veel facebookvrienden heeft omdat hij veel verzoeken stuurt en aanvaardt, ook van vreemden. Hij merkt nog op dat hij geen noemenswaardige banden heeft met Kabul, dat hij zijn hele leven heeft doorgebracht in zijn dorp en dat hij geen familie heeft die hem kan opvangen. Hij steunt nog op UNHCR's *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van augustus 2013 en zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview over zijn familienetwerk en zijn financiële mogelijkheden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18). Verzoeker besluit dan ook dat het voor hem niet mogelijk is om als alleenstaande man, zonder ondersteuning van de gemeenschap of familie, te kunnen leven in stedelijk of semi-stedelijk gebied onder de controle van de regering, waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- Persberichten van de aanslag van 29 januari 2015 van pajhwok.com en nydailynews.com (stuk 2-4)
- Kopie van een brief van de Afghaanse CID te Laghman (stuk 5)
- Kopie van een klacht aan de Afghaanse autoriteiten (stuk 6).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de Commissaris-generaal aanneemt dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen, dit terwijl het algemeen geweten is dat de Afghaanse burgerlijke stand niet waterdicht is en dat de taskara retroactief de leeftijd bepaalt, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing louter wordt opgemerkt dat gezien uit de beslissing die verzoeker door de dienst Voogdij werd ter kennis gebracht op 15 juli 2016 blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het leeftijdsonderzoek reeds meer dan 18 jaar was, verzoeker niet beschouwd kan worden als minderjarige en dat de kopie van de taskara die door verzoeker werd aangebracht niet van aard is deze conclusie te wijzigen gelet op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten. Overigens bevestigt verzoeker zelf dat de in de taskara vermelde leeftijd niet gebaseerd is op objectieve gronden en slechts retroactief werd vastgesteld. Ook de grafiek over het aantal asielzoekers die als niet-begeleide minderjarigen worden beschouwd in de EU-lidstaten is geenszins van aard om aan te tonen dat verzoeker minderjarig is. Derhalve neemt de Raad het motief over dat verzoeker zich ten onrechte als minderjarige heeft voorgedaan. Dit element ondermijnt verzoekers algemene geloofwaardigheid.

De Raad benadrukt dat van verzoeker, die voorhoudt dat zijn vader decennia als politieman werkzaam was, redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij de carrière van zijn vader beter zou kunnen attesteren met officiële documenten uitgegeven door de Afghaanse overheid. In het verzoekschrift vraagt verzoeker enkel om zijn verklaringen opnieuw te beoordelen, rekening houdende met zijn profiel, en hij verklaart dat hij wel degelijk documenten met betrekking tot het werk van zijn vader heeft bijgebracht. De certificaten van eind 2013 over zijn vaders werk die verzoeker voorlegt, betreffen meerdaagse opleidingen van UNICEF in Kabul en van HEWAD in Jalalabad. Het is opmerkelijk dat verzoeker er niet in slaagt om documenten neer te leggen die de kern van zijn asielrelaas betreffen. Immers heeft verzoeker Afghanistan verlaten omwille van de problemen die zijn gezin kende met de taliban omdat zijn vader een hoge functie had binnen de Afghaanse Nationale Politie. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoeker toont niet aan dat hij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met zijn asielrelaas te bemachtigen. De documenten die zich in het administratief dossier bevinden, kunnen geen geloofwaardige basis vormen om te besluiten dat N.M. verzoekers vader is en dat deze het vermoorde hoofd van het CID van Laghman was.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij en zijn familie problemen hebben met de Taliban en bovendien stroken verzoekers verklaringen dat zijn vader het hoofd was van het CID van Laghman niet met de objectieve informatie die werd gevoegd aan het administratief dossier:

“Voorts maakt u het niet aannemelijk dat u en uw familie problemen met de Taliban hebben gekend. Wat betreft het beweerde profiel van uw vader, namelijk dat van hoofd van het provinciale CID, dient te

worden opgemerkt dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Gevraagd hoelang uw vader deze functie al uitoefende, zegt en bevestigt u nog eens dat hij dit zesendertig jaar lang deed (CGVS, p.5). Als het CGVS opmerkt dat het onmogelijk is dat iemand dergelijke positie dusdanig lang bekleedt, zegt u dat hij eerst tien jaar in Jalalabad was maar dat u niet weet wat hij daar deed (CGVS, p.5). Over eventuele eerdere posities binnen de politionele eenheden zegt u niets te weten (CGVS, p.8). Wanneer hij dan als hoofd van het CID in Laghman zou zijn beginnen werken, kan u niet zeggen (CGVS, p.5). Over de inhoud van deze functie blijkt u bovendien bijzonder weinig af te weten. U stelt louter te weten dat uw vader mensen arresteerde en ze vragen stelde (CGVS, p.5). Dit is bijzonder vaag en algemeen. Verder heeft u geen idee met welke overheidsfunctionarissen hij zoal samenwerkte (CGVS, p.7), kent u geen van zijn directe collega's bij naam (CGVS, p.8) en zijn namen van andere hooggeplaatste politiemensen in het district of de provincie u niet bekend (CGVS, p.8). Gevraagd of u zich een belangwekkend onderzoek van uw vader kan herinneren, blijkt dit niet het geval (CGVS, p.7). Zoals het CGVS tijdens het gehoor al opmerkte, pakken lokale autoriteiten nochtans graag uit met vangsten van bijvoorbeeld wapens, drugs of de arrestatie van personen die bij dergelijke activiteiten betrokken waren. Verder meent u dat uw vader behalve naar zijn kantoor en Jalalabad nergens heen ging (CGVS, p.7), wat weinig waarschijnlijk is voor een politiemans die verantwoordelijkheid draagt voor de hele provincie Laghman. Het is niet aannemelijk dat de zoon van iemand in dergelijke functie daar zo weinig van af zou weten.

Bovendien heeft het CGVS u tijdens het gehoor al geconfronteerd met informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Het betreft meer bepaald verschillende bronnen die bevestigen dat het hoofd van het CID op 29 januari 2015 bij deze aanslag om het leven kwam maar die aangeeft dat de naam van deze persoon niet N. M. is (volgens uw verklaringen de naam van uw vader) maar Col. K. R. N. Blijkbaar heeft ook u deze info intussen gelezen want al bij het begin van het gehoor verklaart u dat deze N. tot de doden behoorde, waarna u zich in allerlei bochten wringt om het CGVS ervan te overtuigen dat K. R. N. niet het "hoofd" van CID is. U stelt eerst dat hij voor uw vader werkte (CGVS, p.6), vervolgens verklaart u dat N. met drugsdelicten bezig was, waarna u zegt dat hij een hogere functie dan uw vader bekleedde en niet de chef maar de "directeur" van het CID van Laghman was (CGVS, p.6). Dergelijke weinig consistente verklaringen overtuigen niet, te meer een bron aangeeft dat K. R. N. "chief" van dit departement was en er nergens sprake is van het feit dat uw vader N. M., volgens u de echte "chef", zwaargewond geraakte ten gevolge deze zelfmoordaanslag. Bovendien zal ook u moeten toegeven dat het semantische verschil tussen een chef en een directeur -beide termen worden door de bronnen gebruikt als over de dood van N. bericht wordt- op zijn zachtst uitgedrukt klein is."

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen, maar dit laat niet toe de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motivering is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen. De persberichten die verzoeker voegt bij het verzoekschrift als stuk 2 en 4 zijn dezelfde als deze die zich in het administratief dossier bevinden. Het persbericht dat als stuk 3 bij het verzoekschrift werd gevoegd bevat dezelfde informatie als de persberichten die zich reeds in het administratief dossier bevonden. In zoverre verzoeker verwijst naar algemene informatie, merkt de Raad op dat verzoekers asielaanvraag individueel op zijn eigen merites wordt onderzocht. De informatie in het verzoekschrift is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient dit concreet aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Ook de motivering over verzoekers verklaarde reisweg en de door hem voorgelegde documenten is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

"Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw beweerde problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Zo zegt u dat u op 3 juli 2015 een dreigbrief ontving en dat u nauwelijks twee weken later Afghanistan verliet. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u, na een reis die volgens u één maand duurde (verklaring DVZ d.d. 28 juli 2016, punt 31), pas op 1 januari 2016 in België zou zijn aangekomen. (...)

De neergelegde documenten vermogen deze appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw taskara is geen betrouwbaar document, te meer dit document uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid dient te bevestigen. De certificaten en de medische documenten die N. M. zouden toebehoren tonen nog niet aan dat Noor Mohammad effectief uw vader is of het vermoorde hoofd van het CID in Laghman zou zijn. De foto's en filmpjes herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Deze zeggen niets over de identiteit van de personen die er op te zien zijn, noch bewijzen deze dat de gewonde man uw vader is. Alleszins bestaat er geen foto waarop u samen met deze persoon te zien bent (CGVS, p.2, 3, 9). De

dreigbrieven en de bevestigingsbrief betreffen documenten die uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Wat de documenten betreft die werden toegevoegd aan het verzoekschrift als stuk 5 en 6, merkt de Raad op dat deze niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de proceduretaal. In toepassing van artikel 8 PR RvV worden deze documenten uit de debatten geweerd.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan" van Cedoca van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen en dat Kabul via deze luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Report "Afghanistan. Security Situation" van EASO van november 2016), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op

overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker betwist niet dat de veiligheidssituatie in Kabul relatief goed onder controle is en het aantal burgerslachtoffers er beperkt blijft. Hij geeft niet aan dat hij het niet eens is met de appreciatie van de Commissaris-generaal en toont niet aan dat deze uit de gegevens waarover hij beschikt, en die werden toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk heeft besloten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Gelet op de verklaringen en de stukken in het administratief dossier, kon de Commissaris-generaal terecht het volgende stellen:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging

van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een alleenstaande volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U verklaarde tot het achtste jaar naar school te zijn gegaan (verklaring DVZ van 28 juli 2016, vraag 11).

Echter, gezien uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw leeftijd, mag worden verondersteld dat u langer school liep dan u wenst toe te geven. Mogelijks heeft u dus uw middelbaar onderwijs afgemaakt. U spreekt Pashtou maar bent ook het Dari enigszins machtig (CGVS, p.5). Verder merkt het CGVS op dat u geen duidelijk zicht heeft geboden op uw werkelijke identiteit en achtergrond, wat een objectieve beoordeling van uw situatie bemoeilijkt. Wat betreft uw beweerde identiteit, dient te worden gewezen op volgende opmerkelijke vaststelling. U verklaart dat u uw familie contacteerde via het telefoonnummer van uw buurman S. De sociale netwerksite linkt dit nummer aan het profiel van S. H. A. Via dit profiel kon het CGVS achterhalen dat u zelf twee Facebookaccounts heeft, beiden onder de naam A. H. Te zien is hoe u deze naam al lang voor uw komst naar België gebruikte, wat dus doet vermoeden dat niet S. R. maar A. H. uw echte naam is en dat u wel meer zaken te verbergen heeft. Zo beweert u geen broers te hebben, terwijl de bij het dossier gevoegde informatie aantoont dat uw oudere broer Sa. H. in Duitsland verblijft. Sa. postte ook foto's van S., wat doet vermoeden dat deze eveneens een van uw broers is. Dat u zelfs liegt over uw familie en over het feit of u al dan niet broers heeft, is typerend voor het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Aldus biedt u ook geen zicht op het familiaal netwerk dat u meer dan waarschijnlijk nog in Afghanistan heeft. Voorts wijst het CGVS op het feit dat bijzonder veel van uw sociale media vrienden in Kabul lijken te wonen. Mogelijks betekent dit dat u zelf ook een tijdlang in de hoofdstad heeft vertoefd. Opmerkelijk is alleszins dat iemand uit Qarghayi de wijk Makrorayan in Kabul "likt". Wat er ook van zij, er kan worden vermoed dat bevriende mensen van de H. clan, eventuele familieleden of kennissen in Kabul u bij een eventuele hervestiging aldaar minstens tijdelijk kunnen opvangen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Met het louter herhalen van zijn verklaringen omtrent zijn scholing, zijn gebrek aan werkervaring, zijn talenkennis, zijn gebrek aan familie in Kabul, zijn vader die overleden is en zijn familie die hem niet wil ontvangen waardoor het niet zeker is dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen doet hij geen afbreuk aan bovenstaande correcte vaststellingen. In elk geval stelt de Raad vast dat verzoeker geen duidelijk zicht heeft geboden op zijn werkelijke identiteit en achtergrond. Verzoeker bevestigt nog dat hij facebook gebruikt onder de nickname A.H., waarbij de Raad enkel bijkomend kan opmerken dat hij hier sinds 2014 foto's op heeft geplaatst en dat enkele foto's werden overgenomen door Sa.H. waarbij deze laatste uitdrukkelijk vermeldt dat het gaat over zijn kleine broer die hij vijf jaar niet heeft gezien. Verder geeft de bestreden beslissing terecht en op een terughoudende wijze aan dat er op basis van de informatie die werd gevonden op de sociale netwerksite kan worden vermoed dat bevriende mensen van de H. clan, eventuele familieleden of kennissen in Kabul verzoeker bij een eventuele hervestiging aldaar minstens tijdelijk kunnen opvangen.

Verzoeker weerlegt de beoordeling niet concreet dat het onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul vestigt.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP